

mod Principerne i vor nugældende Lovgivning. Jeg skal kun tilføje, at naar det i Slutningen af Vædringsforslaget hedder, at naar Indstævnte udebliver, saa skal Sagen udsættes, for at ny Stævning kan udtages, og i saa Tilfælde har Sagsøgeren ikke at erlægge noget Inkaminationsgebyr, forinden Inkaminationen i Virkeligheden finder Sted. Dette er en Regel, som ordret er taget fra § 19 i Sø- og Handelsrets Loven af 19de Februar 1861, hvor ganske den samme Regel gjælder for det Tilfælde, at en Sag er udsat under Forligsmæglingen. Det er altsaa i Fævdor af Sagsøgeren, at han, naar Stævningen mislykkes for ham med Hensyn til Forkyndelsen, dog kan faae Sagen frem for Retten, men at den der bliver udsat, for at ny Stævning kan udtages, og saalænge det altsaa ikke er lykkedes ham at faae en saadan forkyndt paa lovlig Maade, for derefter virkelig at inkaminere Sagen, betaler han intet Inkaminationsgebyr. Dette er en Regel, som vistnok maa siges saa meget mere at anbefale Vædringsforslaget, som man derved sparer Sagsøgeren Inkaminationsgebyret naar han ikke tror med nogen Nytte at kunne inkaminere Sagen paa Grund af, at der er Noget i Veien med Forkyndelsen og det følger da af sig selv, at en forsigtig Sagsøger, hvor der er nogen Tvivl, altid vil vælge denne Fremgangsmaade at udsætte Inkaminationen for at faae sin Stævningsforkyndelse ganske i Orden. Med disse Ord skal jeg paa mine Medforslagsstilleres og egne Begne tillade mig at anbefale vore Vædringsforslag til Thingets Vedtagelse.

Justitsministeren (Mellermann):

Jeg skal først tillade mig med et Par Ord at anbefale det af mig stillede Vædringsforslag, der er foranlediget ved de Udtalelser, der ved anden Behandling kaldt fra fra den ærede Ordfører (Klein). Egentlig behøver jeg næppe at sige noget Særligt til Begrundelse af Forslaget overfor dem, hvem denne Forhandling er i frikt Munde. Begrundelsen er imidlertid den, at jeg mener, at man bør gjøre Alt, hvad man kan, for at fremme Stævningen for den paagældende Person. Som jeg oftere har udtalt, havde jeg helst set, at man i den Henseende havde taget Lovforslaget, saaledes som det oprindeligt laa for, saaledes at altsaa en Stævning for den paagældende Person, hvor man antraf ham, altid var gyldig. Nu havde man jo forskellige Betæneligheder derved, idet man mente, at det kunde misbruges til at chikanere Folk ved at forkynde Stævningen for dem paa offentlige Forlystelsessteder, i Kirken, paa Gaden o. s. v. Jeg tror ikke,

at dette er muligt, i alt Fald har jeg ment, at man med god Grund kunde gaa i hvert Fald saa vidt, at man bestemmer, at Stævningen kan forkyndes for den Paagældende personlig paa saadanne Steder, hvor han har sit faste Tilhold om Dagen, altsaa det Værksted, Kontor eller Forretningslokale, hvor han har Ansettelse eller Arbejde, og jeg tror, at denne Vædring er saa meget mere nødvendig, efterat man har foretaget den Vædring i Lovforslaget, at Stævningen kun gyldig kan forkyndes for dem, der høre til samme Husstand som Indstævnte eller staa i de øvrige i § 3 nævnte Forhold til Indstævnte, thi deraf følger jo, at man ikke som hidtil kan forkynde Stævningen for Værten eller den, som den Paagældende logerer hos, og saaledes vil en lovlig Forkyndelse paa Bopælen i mange Tilfælde være umulig netop overfor de Personer, som Vædringsforslaget omhandler. Og selv om man paa Bopælen kan finde En og Alen af de Personer, som omtales i § 3, saa er det dog i det Hele usikkert, om de give ham Underretning om den stedfundne Indstævning. Naar Bedkommende selv faar Underretning gennem selve Forkyndelsen, er man dog mest sikker, og i Grunden er man kun da fuldstændig sikker paa, at han faaer Rundskab om Indstævningen. Jeg kan derfor egentlig ikke se, hvilke Betæneligheder der skulde være ved det Vædringsforslag, jeg har stillet. Man kan jo dog nemlig ikke sige, at det skulde være særlig ubehageligt for den Paagældende at faae en Stævning forkyndt paa de Steder, hvor han staaer i Arbejde eller har Beskæftigelse, eftersom dette jo alligevel ikke undgaas efter Udvalgets eget Forslag. Det Hele, der efter Udvalgets eget Forslag naas, er, at der først skal gjøres det forgjæves Forsøg paa at forkynde Stævningen paa Bopælen. I overmaade mange Tilfælde vil det være givet, at dette Forsøg er forgjæves, og naar det er sket, saa er det efter Udvalgets Flertals eget Forslag tilladt at gaa til den Paagældende paa hans Arbejdssted, det Værksted, hvor han er sysselsat, eller det Kontor, hvor han er ansat, saa at altsaa det, at redde de Paagældende for den Ubhagelighed paa llige Steder at faae en Stævning forkyndt, ikke alligevel opnaas. Det er Noget, der selv efter Udvalgets Forslag vilde kunne finde Sted, og jeg kan heller ikke se, at det har nogen særlig Ulempe ved sig, thi man kan dog ikke forhindre, at de kræves paa et saadant Sted, og det er jo egentligt det, der er det Ubhagelige for Bedkommende, at det kun bringes til Kammeraters og til andre Derværendes Rundskab, at der er